

Kettő

Szombaton minden tökéletes volt. Ragyogó karrier és egy csomó jó nő, akikkel azt csináltam, amit akartam. Vasárnap és hétfő: katasztrófa. Nem tudtam odafigyelni semmire, megszállottan nézegettem azt a rohadt videót, ráadásul egy idegen bugyi lapult a fiókos szekrényemben.

Elfordultam a székeimen, végighúztam az ujjamat a képernyőn, és elindítottam a videót a telefonomon, ma már századik alkalommal. A munkaebéd teljesen értelmetlen volt. Próbáltam úgy tenni, mintha egy fikarcnyit is érdekelne az, amit beszélnek, de amikor az amerikai futball jött szóba, teljesen kikapcsolt az agyam.

Nem tudtam másra gondolni, csak rá.

Lenéztem, ellenőriztem, hogy némára van-e állítva a készülék, és néhány pillanat hezitálás után megérintettem a lejátszás gombot.

A felvétel sötét volt, szemcsés, de nem is kellett látnom minden részletet ahhoz, hogy tudjam, mi következik. Még lenémítva is hallottam a lüktető zenét, láttam, ahogy a csípőjét mozgatja az ütemére, miközben a ruhája egyre feljebb csúszik a combján. Az amerikai nők nem nagyon értékelik a tökéletesen fehér, makulátlan bőrt, de én végignyaltam volna őt a sarkától a csípőjéig és vissza, ha módom lett volna rá. Most már tudom, hogy akkor, ott, csak nekem táncolt, mert tudta, hogy nézem.

És kibaszottul imádta ezt.

Jézusom! Az az apró kis ruha! Az a zilált, állig érő karamegyszínű haj, és azok a hihetetlen, ártatlan szemek! Ahogy rám nézett, nagyon, de nagyon csúnya dolgokat szerettem volna vele csinálni.

A tökéletes feneke és cickója sem volt éppen semmi.

– Szörnyű veled ebédelni, Stella – nyúlt át az asztalon Will, és kilopott egy sült krumplit a tányéromról.

– Igen? – motyogtam magamban, és vigyáztam, hogy ne vegyenek rajtam észre semmit. – Mert amerikai futballról beszéltek, és ilyenkor megöl az unalom. Úgy ülök itt, mint egy tök.

Ha volt valami, amit jól megtanultam ebben az üzletágban, az az, hogy sohase fedjem fel a lapjaimat, még akkor sem, ha a lehető legrosszabb leosztás van a kezemben. Vagy, ha egy olyan videó, amin egy lány táncol nekem nem sokkal azelőtt, hogy a falnak nyomva megbasztam.

– Bármit is nézel azon a telefonon, nyilvánvalóan százszor érdekesebb, mint az, hogy mit fog játszani idén a New York Jets. És, még csak meg se mutatod!

Ó, ha tudnák!

– Csak belenéztem a tőzsdei hírekbe – mondtam egy kis fejrázással. Majdnem vinnyogtam, amikor bezártam a videót, és a telefont visszacsúsztattam a zakóm belső zsebébe. – Semmi érdekes.

Will megitta a poharából az utolsó kortyot, és felnevetett.

– Csak ne lennél ilyen nagyszerű hazudozó! – Ha nem vagyunk azóta társak, hogy három éve megnyitottuk az egyik

legsikeresebb pénzügyi céget a városban, akár még el is hittem volna. – Szerintem meg pornót nézel a telefonodon.

Oda se figyeltem rá.

– Hé, Max! – kapcsolódott be a technikai tanácsadónk, James Marshall. – Mi lett azzal a nővel, akiről a bárban beszéltél?

Normál esetben, ha a haverjaim valamelyik nőről kérdeztek, megvontam a vállam, és azt mondtam: „Semmi különös, csak egy gyors numera.” Vagy, még rövidebben intéztem el: „limó”. Ám ezúttal a fejemet ráztam, és azt válaszoltam:

– Semmi.

Egy újabb kör ital érkezett, amit automatikusan megköszöntem a pincérnek, bár én még az előzőhöz se nyúltam hozzá. Pillantásom nyugtalanul járta körbe a helyiséget. A szokásos déli zsúfoltság volt: üzleti ebédek és találkák az asztaloknál.

Szerettem volna kibújni a bőrömből.

James egy nagy sóhajással becsukta a dossziét, amit nézett, és becsúsztatta a táskájába. Poharát a homlokához emelte, és összerázkódott.

– És mi még fizetünk is az ilyen hétvégéért? Én már túl öreg vagyok ehhez...

Az ajkamhoz emeltem a scotchot, de egyből meg is bántam. Hogy lehet az, hogy egy ital, amit kamaszkorom óta gyakorlatilag mindennap iszom, most egy olyan nőre emlékeztet, akit összesen egyszer láttam?

Felnéztem, mert hallottam, hogy valaki a torkát köszörüli.

Hé! – mondta Will. Követtem a pillantását arrafelé, ahol egy férfi ment át a termen. – Nem Bennett Ryan az?

– Kutya legyen, ha nem! – válaszoltam, mert a régi barátomat láttam átsétálni az éttermen.

– Ismered? – kérdezte James.

– Ja, együtt jártunk egyetemre. Három évig volt a lakótársam. Néhány hónapja felhívott, hogy kölcsönkérje a marseille-i házamat, mert szeretné elvinni oda a barátnőjét. Akkor beszéltünk arról is, hogy a Ryan Media New Yorkba terjeszkedik.

Néztük, ahogy Ryan megáll a terem másik felén egy asztalnál, és úgy vigyorog, mint a tök, ahogy megcsókol egy kábítóan jó barna nőt.

– Úgy látom, bejött neki a francia kártya – nevetett Will.

De nem a jövődöbeli Ms. Bennett Ryan volt az, aki magára vonta a figyelmemet, hanem egy másik gyönyörű nő, aki mellette állt, és a táskájában keresett valamit. Ugyanaz a méz-karamellszínű haj, ugyanaz a piros rúzsos száj, amit a klubban csókoltam, ugyanazok a nagy, barna szemek.

Csak annyira futotta a lélekjelenléteimből, hogy ott maradtam a helyemen, és nem pattantam föl, hogy odamenjek hozzá. Épp, hogy csak rámosolygott Bennetre, aki mondott valamit, amin mindkét nő nevetett, majd mindhárman elmentek a vendéglőből, és én nem tehettem mást, csak néztem.

Azt hiszem, ideje meglátogatni a régi barátomat.

– Max Stella. – A nagy fémajtó, amely a belső irodát választotta el a Ryan Media külső recepciójától, kinyílt, és Maga Az Ember lépett át rajta, és üdvözölt:

– Hogy a jó francba vagy?

Elléptem az Fifth Avenue-ra néző, padlótól plafonig érő ablaktól, és megráztam Bennett kezét.

– Frankón! – mondtam, és körbenéztem.

A belső tér maga legalább két emelet magas volt, és a csiszolt márványpadlózat csak úgy ragyogott a napfényben. Oldalt volt egy kis várósarok bőrfotelekkel, ami fölött egy csomó üvegbuborék világítótest függött vagy hét méter magasból. A széles recepciós asztal mögött egy mesterséges vízesés volt a falon, a víz egy palakék kőről hullott alá. Néhány alkalmazott vágott át a lift felől az irodák felé, ideges pillantást vetve Bennetre.

– Úgy látom, beköltöztetek.

Intett, hogy kövessem őt.

– Lassan kezdenek összeállni a dolgok. New York azért mégiscsak New York.

Bevezetett az irodájába, egy padlótól plafonig üvegfalú sarokszobába, ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílt a parkra.

– És a menyasszonyod? – kérdeztem az íróasztalán lévő bekeretezett fotó felé bólintva. – Gondolom, tetszett neki a mediterrán klíma. Különben miért ment volna bele, hogy hozzámenjen egy ilyen arrogáns fickóhoz, mint te?

Bennett nevetett.

– Chloe tökéletes. És köszönöm, hogy odaadtad a házad! Megvontam a vállam.

– Rendszerint úgyis üresen áll. Örülök, hogy bejött.

Mutatta, hogy üljek le, ő maga pedig egy nagy, támlás bőrszékbe dobta le magát, háttal az üvegfalnak.

– Hát, jó rég volt már. Hogy mennek a dolgaid?

– Fantasztikusan.

– Igen, én is így hallottam. – Megvakarta az állát, miközben engem vizsgált. – Szeretném, ha egyszer eljőnnél hozzánk, ha már idejöttünk New Yorkba. Chloének már mindent elmondtam rólad.

– Remélem, azért nem mindent. – Ha valaki, hát Bennett Ryan ismerte életem legvadabb időszakának történéseit.

– Hát – egyezett bele –, igazából csak annyit, hogy kíváncsi legyem rád.

– Szívesen beugrok, bármikor. – Kinéztem az üvegen a szemben lévő épületekre, és kissé elbizonytalanodtam. Bennetről nem nagyon lehetett tudni, hogy mit gondol; ettől is volt olyan jó abban, amit csinált. – De, bevallom, most azért jöttem, hogy szívességet kérjek.

Előrehajolt, és rám vigyorgott.

– Mindjárt gondoltam!

Én minden különösebb görcs nélkül dolgoztam a világ legtekintélyesebb embereivel is, de Bennett Ryan esetében kétszer is meg kellett gondolnom, hogy mit mondok. Különösen akkor, ha ilyen... kényes ügyről van szó.

– Nem megy ki a fejemből egy nő, akivel tegnap találkoztam. Elment, mielőtt elkérhettem volna tőle a számát, és azóta rágom magam. Amilyen szerencsém van, megláttam, hogy veletek ebédelt tegnap délután.

Figyelmesen nézett néhány pillanatig.

– Saráról beszélsz?

– Igen, Sara! – vágtam rá, talán egy kicsit túlzott sietséggel.

– Jaj, nem – mondta, és rögtön megrázta a fejét. – Nem tehetem.

– Miért? – De Bennett előtt nem tudtam sokáig játszani az ártatlant. Ez az ember az egyetemi éveim alatt ismert meg, és ezt az időszakot nem éppen a decens viselkedés jellemezte.

– Chloe letépi a tökömet, ha megtudja, hogy bármit is elmondtam neked Saráról. Ki van zárva.

Kezemet a melleimre tettem.

– Teljesen kivagyok, érted? És ha a szándékaim tiszták? Bennett nevetett, felállt, és odament az ablakhoz.

– Sara a legjobb... – itt megakadt egy kicsit – épp, hogy túl van egy nehéz szakításon. Te meg... – nézett rám felvont szemöldökkel – te nem az ő típusa vagy.

– Ugyan már, Ben! Már nem vagyok az a tizenkilenc éves pinavadász!

Szórakozott vigyorral nézett rám.

– Oké. Csak elfelejtetted, hogy most hozzám beszélsz, aki nagyon is jól láttam, hogyan szedsz fel egy este alatt három nőt úgy, hogy azok nem is tudnak egymásról.

Egy grimaszt vágtam.

– Te nem érted ezt... a végén mindhárommal nagyon is jól összeismerkedtem!

– Te most szívatasz engem?

– Csak add meg a számát! Tekintsük ezt köszönetnyilvánításnak a fantasztikus villáért!

– Akkora egy fasz vagy!

– Tudom, mondták már. Sara és én... érdekes dolgokról beszélgettünk.

– Beszélgettetek! *Sara* beszélgetett veled? Nem hinném.

– De, igen! Nagyon is élvezetes beszélgetés volt. Nem egy hétköznapi lény a kis csaj. De sajnos félbeszakítottak, mielőtt elkérhettem volna a számát.

– Értem.

– És milyen szerencse, hogy belétek botlottam! – néztem rá várakozóan.

– Szerencse, igen... – Mosolyogva leült, és rám nézett.

– De attól tartok, máshol kell szerencsét próbálnod. Nekem szükségem van a golyóimra, szeretném megtartani őket. Ezért nem fogom megkönnyíteni a dolgodat.

– Mindig is egy hülye fasz voltál.

– Tudom, mondták már. Ebéd, csütörtökön?

– Rendben.

Azzal mentem ki Bennett irodájából, hogy szétnézek a cég új székhelyén. Három emeletet foglaltak el az épületből, és tudtam, hogy már eléggé előrehaladtak a munkálatokkal. A tágas átrium lélegzetelállító volt, de az irodai részt is fényűzően alakították ki, széles folyosókkal, travertin padlóval, és az ablakokon, az üvegtéglákon és a bevilágítókon át rengeteg természetes fény jött be a helyiségekbe. Minden irodának volt egy külön kis fogadóhelyisége, nem olyan, mint

Benneté, de arra tökéletes, hogy leüljenek néhányan oda, ha a helyzet nem kívánja meg a konferenciaterem formalitását.

Azt is hallottam, hogy a konferenciaterem egészen elképesztő; egy üvegfal néz Manhattan belvárosára, a széles, polírozott diófaasztal körül legalább harmincan elférnek, a prezentációkat pedig a legmodernebb technológia segíti.

– Nem rossz, Ben – mormogtam magamban, ahogy visszamentem a folyosóra, és felnéztem egy hatalmas Timothy Hogan fotográfia-installációra. – Egész jó ízlésed van ahhoz képest, hogy milyen gyöker vagy.

– Te mit keresel itt?

Felnéztem, és egy szörnyen meglepett Sarával találtam magam szemközt, aki dermedten állt a folyosó közepén. Nem tudtam megállni, hogy ne vigyorogjak rá; úgy látszik, ez tényleg szerencsés nap.

Vagy nem... ha hinni lehetett az arckifejezésének.

– *Sara!* – mondtam szinte éneklő hangon. – Micsoda meglepetés! Épp egy meetingről jövök. Egyébként Max a nevem. Örülök, hogy végre szemtől szembe – eközben jól megnéztem a mellét, meg a többi részét is a csinos fekete ruhája alatt – láthatlak!

Jesszus, de jól nézett ki!

Mikor megint az arcára néztem, a szeme akkorának tűnt, mint egy tányér. Őszintén, még sohase láttam ilyen fantasztikus barna szemeket. Ha még nagyobbak lettek volna, akkor már úgy nézett volna ki, mint egy lemúr.

Megragadta a karom, végigvonszolt a folyosón, a bokacsizmája végigkopogott a kövezeten.

– De örülök, hogy újra látlak, Sara!

– Hogyan találtál meg? – kérdezte sűgva.

– Egy barátom barátja révén. – Védekezően emeltem föl a kezem, és ránéztem. A haját a homlokából oldalra fésűlte, és egy apró piros csattal rögzítette, ami pontosan illett a bíborszínű ajkához. Úgy nézett ki, mintha egy hatvanas évekbeli divatfotóból lépett volna elő. – A Sara nagyon szép név, tudod?

Összeszűkült a szeme.

– Tudhattam volna, hogy pszichopata vagy!

Felnevettem.

– Nem egészen!

Egy fiatal nő sétált arra lehajtott fejjel. Egy félénk „Jó napot, Miss Dillon!”-t bökött oda, majd gyorsan elszelelt. Tehát, megvan a vezetékneve! *Köszönöm neked, te rémült gyakornok!*

– Ááá, szóval Sara Dillon! – kukorékoltam. – Folytathatnánk ezt a beszélgetést akár egy csendesebb helyen is, nem?

Körülnézett, és fojtott hangon mondta:

– Nem dugok veled az irodámban, ha erre gondoltál.

Hát, ez csodálatos!

– Tulajdonképpen azért jöttem, hogy megfelelő módon köszöntselek New Yorkban. Persze, itt is megtehetem...

– Két perced van – mondta, majd sarkon fordult, és elindult az irodája felé. Már több folyosón is befordultunk, amikor végre elérkeztünk egy kisebb recepciós helyiséghez, aminek ablakai a város felhőkarcolóira néztek. A kör alakú asztalnál ülő fiatalember felnézett, ahogy elmentünk mellette.